

Michael J. Sullivan

ÖLÜMLER ÇAĞI

İlk İmparatorluk Efsaneleri

5. KİTAP

Çeviren
Cihan Karamancı

Bu kitap henüz küçücük bir çocukken beni fanteziyle tanıştıran ağabeyim John Patrick Sullivan'a adanmıştır.

YAZAR NOTU

Eh, yüze yüze kuyruğuna geliyoruz – geriye yalnızca iki kitap kaldı! İzin verin bir önceki yazar notumdaki birkaç şeyden bahsederek giriş yapayım. Evvela daha önceki kitapları okuduysanız ama şimdiye dek yaşananlar hakkında hafızanızı tazelemeniz gerekiyorsa her bir cildin özetini www.firstempireseries.com/book-recaps adresinde bulabilirsiniz. İkincisi de yine www.firstempireseries.com/age-of-death-glossary adresinde bulabileceğiniz Terimler ve İsimler Sözlüğü'ne göz gezdirebilirsiniz. Bunda sürprizbozanlar olmayıp yeni yeni sırlar açığa çıktıkça fazladan ayrıntular sunması için her kitapta güncellenmektedir. Peki neden internete taşındı? Birkaç farklı sebep var ve hepsi de sözlüğün ne denli kapsamlı ve karmaşık hâle geldiğine dayanıyor. E-okuyucu kullananlar için, eklenmesi geriye ne kadar öykü kaldığına dair isabetsiz bir belirti sunuyordu ve bu durumdan yakınlar oldu. Basılı kitapları okuyanlar içinse sözlüğün tamamen derlenmesini beklemek basımı geciktirir ve sadece bu kitabı değil sonrakini de ileriki bir tarihe atardı. Dolayısıyla sözlüğü internete taşımaya degecekmiş gibi gözüktü.

O hususa değinmemin ardından bu kitabın yazımı hakkında konuşmaya biraz vakit ayırmak isterim, çünkü Efsaneler'in ikinci bölümünün nasıl yapılandırıldığıyla çok ilgisi var. Geçen kitabımda da belirttiğim gibi bu serinin *Savaşlar Çağı*'yla bitmesi gerekiyordu ve o kitap sahiden de ucu açık kalmış pek çok ayrıntıyı netleştirse bile bu durum hepsi için geçerli değil. Serinin sonu olacağını düşündüğüm kitabıma başladığımda bana Elan'ın kayaç tabakasını kazma ve dünyanın köken öyküsünü didikleme imkânı sunacak bir fikir aklıma geldi. Onun kısa bir öykü olmayacağını biliyordum ve her şeyi birden ortaya dökebileceğimden

bile emin değildim (çünkü anlatacak çok şey vardı). Ama yine de denemem gerektiğini düşündüm.

O yeni istikametle beraber dördüncü kitap büyüdükçe büyüdü ve büyümeye devam etti. Ayrıca eşim (kendisinin bir dâhi ve en güvenilir eleştirmenim olduğunu şimdide dek öğrendiğinizden eminim) yazım tarzının “kemiğe çok yakın” ve de “çok aceleyle gelmiş” olduğunu belirtti.

“Çok yakın” beyanına biraz açıklık kazandırmak gerekebilir. Robin’in kastettiği şey konudaki dönüm noktalarının iyi belirlenmesine rağmen iskelette yeterince et olmadığıydı. Her şeyi kitaba dahil etme arzumu yüzünden anlatımı feda ediyor ve duygusal etki yaratmamı sağlayacak harika fırsatları tepiyordum. Düşünüyorum da, (sık sık olduğu gibi) eşim kesinlikle haklıydı. O yüzden bilin bakalım ne oldu? Kitap bir kez daha büyümeye başladı.

Öykü zamanla tek bir kitaba sığamayacak boyutlara ulaştı. Evet, puntoyla ve satır boşluklarıyla oynayabilir, hatta daha ince bir kâğıt kullanabilirdik. Fakat öyle ödünlerle bile çoğu matbaayı sınırlandıran altı santimlik sırt sınırına dayanırdık. Ayrıca yazar notum veya Robin’in sonsözü gibi arzu edilen kimi ön ve arka metinlere yer veremezdik. Hâlâ basılı kitaplar okuduğum ve onların gerek görünümünden gerekse yarattıkları histen hoşlandığım için öyle değişiklik yapmaya yanaşmadık. Eğer punto çok küçükse ve satır araları çok darsa fiziksel bir kopyayı okumaktan keyif almam. Ve kitabımın bütün versiyonlarını canıgönülden sevmek istiyordum.

O nedenle uzun tartışmaların ardından dördüncü kitabı iki kısma ayırmaya karar verdik. Tek sorun ortalarda bir yerde uygun bir durak bulunmamasıydı. Sizin anlayacağınız hikâyeyi yazarken sayfa sayısı, kelime sayısı veya kitap sayısı gibi şeyleri kafama takmamıştım. İyi bir öykü uydurmamı sağlayacak en iyi şekilde masalı yazmakla meşguldüm. İşim inandırıcı bir masal yazmaktı ve o destanın zamanı gelince *nasıl* basılacağına önem vermiyordum.

Sonunda kitapları insanların eline tutuşturmanın daha pratik tarafına ilgi göstermek zorunda kaldım. Öykünün tamamına nesnel bir gözle bakınca elimizde üç perdelik bir piyes olduğu açıklık kazandı ve iki kırılma ânı öne çıktı. Fakat dengeyi sağlamak

bir sorundu. Bir tane normal boyutlu kitap, bir tane de ikili cilt ortaya koyabilirdim ama öylesi içime sinmedi. Dahası tek bir epik hikâye şemsiyesi altında iki üçleme fikri hoşuma gitti. Üstelik bir öykücü olarak iki doruk noktasından memnun kaldım ve harikulade birer dram içerdiklerini düşündüm.

Hikâye unsurlarının dışında serinin son kısmını iki yerine üç kitap yapmak, öykünün birinci ve ikinci yarılarını tam ortadan ayıracaktı. Denge ve simetri perspektifinden bakınca bu da hoşuma gitti. Esasen diğer öykülerin iki katı uzunluğunda bir kitap yayımlamak doğru düzgün açıklayamayacağım bir biçimde oranatsız gözükte. Dolayısıyla o tür şeyleri kontrol edebilecek bir pozisyonda olduğumuz için aynen öyle yaptık. *Yüzüklerin Efendisi* geleneğine bağlı kalarak üç cilde ayrılan uzun bir öykü yarattık.

Böylece sorun çözüldü. Fakat bir mesele daha vardı. Her biri müstakil bir bölüm olan önceki kitaplarımın aksine Efsaneler serimin ikinci yarısı en heyecanlı yerlerde sona erecekti. Kötü eleştiriler bekledim (birkaç tane aldım da). Fakat kitabı öven olumlu eleştiriler çok daha fazlaydı. Ayrıca bütün kitaplar basıldıktan sonra heyecanlı yer meselesine pek önem verilmeyeceğini biliyordum. Öyleyse işin püf noktası, kitapları en kısa sürede piyasaya sürmektir.

Pek çoğunuzun zaten bildiği gibi Efsaneler serisinin ilk yarısını Del Rey aldı ve yılda bir kitap olmak üzere yayımladı (Haziran 2016, Temmuz 2017, Temmuz 2018). Çoğu geleneksel yayınevi bu tarife uyar ama ben geleneksel bir yol izlemediğimden yayın tarihlerini hızlandırmak istedim. Niyetim her altı ayda bir kitabı piyasaya sürmektir (kendi kitaplarımı kendim yayımlarken bu orana bağlı kalırdım) ama Robin daha bile agresif olmak istedi. İkinci yarının tamamının en fazla bir yılda piyasaya çıkmasından yanaydı. Çoğu kez olduğu gibi sonuçta Robin kazandı ve üç kitabın tamamını on ay içinde yayımlayacağız. İşte tarihler:

- Efsaneler Çağı – Temmuz 2019
- Ölümler Çağı – Şubat 2020
- İmperler Çağı – Mayıs 2020

Fakat bu hızlandırılmış tarife bile Robin için yeterince çabuk

değildi. O yüzden kitapları Kickstarter destekçilerimize perakende satıştan birkaç ay önce dağıtma geleneğimizi sürdüreceğiz. *Ölümler Çağı* Kickstarter kampanyası sırasında ön sipariş verenler öyküyü Ekim 2019'da aldılar. *İmperler Çağı* projesi için henüz bir tarih belirlemedik ama onun destekçileri son kitabı mayıs yerine şubatta alacaklar.

Bu kitaba başlarken bilmeniz gerekenler sadece bunlar ama diğer yazar notlarında söylediğim bir şeyi tekrarlayacağım: birbirinden harika e-postalarınıza minnettarım. Bu nedenle lütfen onları michael@michaelsullivan-author.com adresine yollamayı sürdürün. Okurlardan haber almak asla sıkıcı değildir – bir şeref ve ayrıcalıktır.

Artık bu girizgâh da bittiğine göre gelin hep beraber konağın sıcacık ebedi ateşinin etrafında bir halka oluşturalım. Sizi yine bir destanlar ve efsaneler çağına, insanların Rhunlar adıyla bildikleri ve elflerin tanrı muamelesi gördükleri bir zamana davet ediyorum. Bu sefer izin verin sizi *Ölümler Çağı*'na götürüyüm.

—Michael J. Sullivan
Ekim 2019

1

Koca Kapı

İyi haber ölümün son olmaması. Ama bu aynı zamanda kötü haber:

—Brin'in Kitabı

Ah sevgili Mari, ben ne yaptım? Brin bunu düşünmekte çok geç kaldı. Gölet onu pençesine almıştı. Genç kadın belirgin bir emme sesiyle ortaya doğru çekildi. Ayaklarının etrafındaki balçığın, dışsuz bir yılanın boğazına giriyormuş hissi ile kendisini aşağı çektiğini hissediyordu. Hayatı boyunca duyumsadığı her şeyden daha soğuk olan ürperti hissi bacaklarını tırmanarak beline doğru çıkıyordu. Ne sıvı ne de çamur olan bulamaç, canlıya benzer yoğun, dondurucu bir katrandı. O dehşet içinde üşüyerek titrerken balçık santim santim göğsünü kapladı ve ciğerlerindeki havayı boşaltarak nefes almasını zorlaştırdı.

Tesh de ölüyormuşçasına –Brin'in can kaybı onunkini de sonlandırıyormuşçasına– haykırdı.

Bunu nasıl yapabildim? Beni cidden seviyor ama ben–

Balçık tıpkı kâbuslardan fırlamış bir cesedin eli gibi boynunu sardı. Daha derine batan Brin yüzünü bulanık gölet yüzeyinin üzerinde tutmaya yönelik son bir gayretle başını arkaya yatırdı. Balçık ağızını ve gözlerini kapladığında çılgınlığını daha fazla bastıramadı.

Ağzı balçıkla dolduğu için çılgılığı sessizdi. Son sözü delikanlının ismiydi ama Tesh bunu asla öğrenemeyecekti. Brin bağırışın ardından solumayı reddetti. Su altundayken nefes almama içgüdü, hava arzusunun daha güçlü çıktı.

Onu gölete girmeye teşvik etmiş kahramanca düşünceler aklından uçup gitti; kısa süre içinde onları mantık, tefekkür ve irdeleme izledi. Geriye kesik kesik bir imgelem ritmi kaldı: yapraklara vuran günışığı, bir kovaya yağan yağmur, doğranmış havuçlar, annesinin kahkahaları, buz gibi bir gölet. Zihni dehşetten donarken bedeni tepki vererek tekmeler attı, ümitsiz bir sağ kalma çabasıyla çırpındı. Yukarı uzandığında eli bir anlığına yüzeye çıktı. Havayı hissetti – havayı!

Öyle yakın ki.

Ve de kısa süreliydi, zira parmakları bir kez daha yutuluverdi.

Kolları yavaşladı, dermansızlaştı. Bacakları zihnine kulak vermeyi bırakıp kıpırdamaz oldu.

İlave imgeler belirdi: konaktaki ateş, bir rüzgâr fırtınasındaki koyunlar, Tesh'in elini tutan eli, bir sayfadaki kelimeler.

Solumaya çalışmak *belki* onu öldürebilecekken vücudu nefes *almamanın* kesinlikle öyle yapacağına karar verdi ve dolayısıyla nefes aldı. Burnundan ve ağzından içeri çamur doldu. Ciğerlerine daha fazla hava çekmeye yönelik ilave girişimler, bir kuşun pencere camına çarpması kadar aniden durdu. İstem dışı bir öksürükle soluk borusunu açmayı denedi ama eylemi korku içindeki bir çocuğun bir kasırgaya bağırması kadar beyhudeydi.

Panik geçti. Zamandan yoksun soğuk bir enginlikte kıpırtısızca asılı duran genç kızı bir sükûnet sarmaladı.

Zihni ağır ağır geri geldi. Düşünceler bir kez daha kaynaşarak fikirlere geçit verdi ve aklına gelen ilki aynı zamanda en bariziydi.

Bir hata yaptım – son hatamı.

Ölümün an meselesi olduğunu bilen Brin sabırla bekledi.

Daha fazla vakit geçti. Hiçbir şey gerçekleşmedi.

Bitti mi? Artık...?

Karanlık öylesine mutlak ki Brin gözlerinin açık mı kapalı mı olduğundan emin değildi. Bu çok saçma bir düşünceydi, çünkü artık gözlerinin olup olmadığını bile kestirmekten acizdi.

Öldüm mü? Ölmüş olmalıyım.

Bu düşünce tuhaf denebilecek kadar sakin bir kabullenmeyle, böyle son derece sıradışı bir duruma yakışmayan mantıklı bir yargıyla belirdi. Çıkarımı bariz değildi, zira henüz ölümü işaret eden net bir belirti görmemişti. Paniğe ek olarak boğulmanın sıkıntısı

da geçmişti ve artık üşümemekteydi. Fakat bunlar ölümü apaçık ilan eden şeyler değildi. Brin kısa bir süre boyunca hâlâ yaşıyor ve sadece bayılmış olabileceğini düşündü.

Kollarını ve bacaklarını oynatmaya çalıştığında komutlarına tekrar uydular. Uzuvarları bir sıvının içinde yer aldığı ama o sıvının göletteki yoğun balçık olmadığını bildirdiler.

Su. Suyun içindeyim.

Hemen sonra başı yüzeyi deldi. Brin istemsiz bir nefes aldı ve suya batıp çıkmaya başladı.

Bir şekilde sağ mı kaldım? Acaba...?

Ortalık hâlâ simsiyahtı ama bazı şeyler aşikârdı. Ne gölette ne de adanın herhangi bir yerindeydi. Ayrıca cadıyla beraber değildi. Tesh gitmiş, onu ilelebet kaybetmişti.

Ölüm Nehri.

Brin öyküleri bilirdi. Ölümün eşiğinden dönenler kendilerini parlak bir ışığa doğru sürükleyen güçlü, karanlık bir su kanalından bahsederlerdi. Brin herhangi bir parıltı görmediği gibi kendini ölü hissetmemekteydi. Kolları ile bacakları yerli yerindeydi ve yüzme konusunda her zamanki kadar beceriksizdi. Çabalarını azaltarak bacaklarını çırpmaktan vazgeçti ve kollarını gevşek bıraktı. Batacağına suda hafif hafif sallandı. O durgunlukta hiçbir şey algılayamadı: ne bir ışık, ne bir ses, ne bir koku ne de bir tat veya dokunuş. Genç kız kendini hiçlikte boğulurken buldu ve asılı durduğu boşlukta, *Yoksa kollarımın ve bacaklarımın varlığını sadece hayal mi ediyorum?* diye düşünmekten kendini alamadı. Etkileşime girebileceği hiçbir cisim olmadığından herhangi bir şeyi doğrulamasını sağlayacak bir yöntem, gitgide artan korkusunu çürütme kabiliyetine sahip değildi.

Hâlâ var mıyım? Bunu ikinci ve daha bile dehşet verici bir düşünce izledi. *Brin diye biri hiç var oldu mu? Hayatıma dair hatırladıklarımın herhangi biri sahiden gerçekleşti mi?*

Net bir cevabı yoktu. Düşüncelere çerçeveler, referanslar ve temeller lazımdı. Brin onlardan mahrumdu. Duyularıyla beraber kendisinin de silinip gittiğini hissetti.

Acaba ben...?

Su duyumu kayboldu. Batıp çıkma hissi geçti.

Var mıyım?

Bir bağlantı olmayınca Brin benlik algısını koruyamıyordu.

Boğulmuyorum. Çözünüyorum.

Ondan geriye kalan azıcık şey de ayrıştı, dağıldı ve eridi. Silikleşerek neredeyse kayboldu. Ve sonra–

Bir ışık belirdi.

Brin onu gördü. Çok uzaklardaki bir yıldız gibi ufacak bir noktaydı.

Başka bir şey daha var – öyleyse ben de var olabilirim. Tamamen yok olmuş değilim.

Parıltı büyüdü. Saçtığı ışık devasa bir kayalık kanyonda kıvrılıp bükülen kapkara bir nehri meydana çıkardı. Yamaçları gören, onları kayıp gitmesini seyreden Brin hareket ettiğini, bir yerlere sürüklendiğini anladı. İçini kaplayan rahatlama sayesinde düşünme, hatırlama fırsatı yakaladı. Derhal Tesh'in, ağzından çıkan o haykırışın anısıyla dağıldı. Ses aklından çıkmamıştı. O korkunç çığlık buralara kadar peşinden gelmişti.

Üzgünüm, diye düşündü Brin, ışık büyüdükçe büyürken.

Ne sarı ne de turuncu olan parıltı donuk, soluk bir niteliğe sahipti – kış ortasında öğleden sonraları güneş bir bulut örtüsünün arkasında kaybolurken olduğu gibi. Mesafe kısalдықça aydınlık daha ilerileri görmeyi mümkün kıldı ve genç kız her iki yanda akıl almayacak kadar yükselen pürüzlü taş yamaçları ayırt etti. Nehrin bittiği yerde bir gölet ve ışığa boğulmuş bir kumsal vardı. Silüetleri çıkmış figürlerin hareketleri dikkatini çekti.

İnsanlar! Evet, kesinlikle başkaları da var.

Işık oradakilerin arkasından vurduğu için Brin'in tek gördüğü silüetlerdi. Yüzlerce kişi bir kalabalık oluşturmuştu. Işık onların ötesindeki upuzun bir kapıdan geliyordu. Kapının kanatları kapalı olsa da parıltı öyle yoğundu ki kapı ile çerçeve arasındaki aralıklardan dışarı sızıyordu.

Hiç beklemediği bir anda Brin'in ayakları dipteki kumlara dokundu. Biraz daha sürüklendi, ardından ayaklarını yere basıp doğrulabildi.

“Brin!” diye bağırdı ona doğru koşmaya başlayan Roan. Dostu ölü görünmüyor, tam da gölete girmeden önceki hâline benziyordu. Brin'i sudan çekip çıkarırken üstünde en ufak bir çamur lekesi yoktu.

“Aptal kız.” Moya gelip ona sımsıkı sarıldı. Ayrıldıklarında da elini kaldırıp Brin’in yüzüne düşmüş saçları kenara çekti. “Sana gelmemeni söylemişim. Emretmişim. Neden? Neden sözümü dinlemedin?”

“Bir şeyi etmem gerekenden daha geç fark ettim. Muriel’in adı Ferrol, Drome ve Mari’yle beraber Agave tabletlerinde geçiyordu. Eğer o bir tanrıysa babası da öyle olmalı. Tressa, Malcolm konusunda haklıydı ve Malcolm gelmemi istemişti.”

“Ne yani, artık sen de mi inançlısın? Hem de kendini öldürmene yetecek kadar?”

“Dahası da var. Malcolm bana *Brin’in Kitabı*’nın insanoğlu tarafından yaratılmış en önemli şey olabileceğini söyledi. Her şeyi kayda geçireceğimi biliyordu. Benden doğruları söylememi istiyor ve onları burada bulabileceğimi düşünüyor.”

“Yine de yapmamalıydın.” Moya’nın sesi gergindi. “Persephone beni asla affetmeyecek.”

“Başarılı olursak eder.”

“Bak o biraz zor.”

Hep birlikte Gifford, Tressa ve Yağmur’un yanlarına gittiler. Üçlü o sırada yan yana durarak gölete ve kapının önündeki kalabalığa bakıyordu. Hepsi de neşesizce gülümseyerek genç kıza göz attı ve önemli bir sırrı paylaşıyormuşçasına kafa salladı. Brin o sırrın ne olduğunun farkındaydı. Bir aradaydılar ama aynı zamanda ölüydüler.

Yağmur halen kazmasına, Moya da yayına sahipti. Gelston’dan almış olduğu aynı gömleği giymekte olan Tressa üstüne büyük gelen kıyafetini kısa bir iple belinden bağlamıştı. Brin okumayı öğrendiği için Tressa’ya söz verdiği gömleği henüz tamamlamamıştı ve kadının tüm ebedi varlığını böyle hırpani bir kılıkla geçirecek olması Brin’in içini sızlattı.

Moya genç kıızı süzdü, sonra da Bekçi’nin omzunun üzerinden sulara baktı. Kaşları çatıldı. “Tesh?”

Başını iki yana sallayan Brin gülümsermiş gibi yaptı. “Beni bıraktı,” dedi kendi kulaklarına bile zoraki gelen şen bir ses tonuyla.

Moya kederle kafa salladı.

“Beni durdurmaya çalıştı. Onu ikna etmem biraz zaman aldı. Çoktan gitmiş olabileceğinizden ve sizi bulamayacağımdan korktum.”

“O pek mümkün değil.” Gifford dev kapının yakınında toplanmış kalabalığı işaret etti. “Görünüşe bakılırsa kapıdan geçmek için bekliyorlar.”

Roan birdenbire ona doğru döndü. “Gifford?” Adama hayretle bakakaldı.

“Ne var?”

“Sen – az önce ne dedin?”

Gifford omuz silkti. “Bunca kişi beklediğine göre büyük bir muharebe çıkmış olmalı diye düşünüyordum.”

“Gene yaptın!” Roan heyecandan parmak uçlarında kalkıp indi.

“Ne yaptım?”

“Gifford, adımı söyle.”

Çömlekçinin alnı kırıştı. Karışmış bir kafayla ötekilere göz gezdirdi. “Roan, sen ne–” Sonra gözleri fal taşı gibi aralandı ve ağzı bir karış açık kaldı.

“Diğer herkes gibi konuşabiliyorsun.” Roan uzanıp çömlekçinin dudaklarını okşadı.

“Roan,” dedi Gifford, bu sefer daha yüksek sesle. “Roan, Roan, *Rrr-oan!*”

Gifford kollarını karısına doladı ve ikisi kucaklaşıp gülüştü.

Brin kendini gülümserken buldu. Hepsisi de sırtıyordu. Tek istisna– “Tekchin nerede?”

“Kapıya gitti–” Kalabalığın bulunduğu taraftaki bir şey dikkatini çekmiş olacak ki Moya yayını başının üzerine kaldırıp salladı. “İşte geliyor.”

Hayattayken sergilediği aynı rahatlıkla hareket eden Fhrey koşar adım yanlarına geldi. “Kapı sıkıca kapatılmış. Kimse içeri giremiyor ve sebebini bilmiyorlar. Ortak kanı bir terslik olduğu yönünde.”

“Bence de.” Moya kaşlarını çattı. “Sırf burada takılıp kalmak için mi onca zahmete katlanıp öldük? Kapının nereye açıldığından bile emin miyiz?”

“Evet. Burası hiç kuşkusuz Phyre. O kapı genellikle açıktır,” diye izah etti Tekchin. “İçerideki ışık yeni ölenleri cezbeder. Yeterince yaklaştıklarında aile üyelerini ve dostlarını beklerken bulurlar.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Şu taraftaki bir kadın buraya daha önce de gelmiş – ama sonra tekrar bedenine dönmüş. En azından bana öyle söyledi. Ayrıca güney Rhulyn’de sıtmadan ölen bir adama göre kapı uzun bir zamandır kapalıymış.”

“Ne kadar uzun bir zamandır?”

Tekchin arkalarındaki karanlığı işaret etti. “Nereden bilebiliriz ki?”

Moya ötekileri kapıya doğru götürdü. Kalabalığın neredeyse tamamı Rhun’du ve çocukların çokluğu genç kadını huzursuz etti. Tek Fhrey Tekchin’di ama epey bir cüce de vardı. Ortak noktaları hepsinin de korkmuş, kaybolmuş ve kafası karışmış görünmesiydi.

Buradaki herkes ölü.

Moya’nın bu fikre alışması biraz zaman alacaktı. Hiç kimse hayalet benzemiyordu. Bunlar yalnızca birer şahıstı ama giyim kuşamları bir tuhaftı. Onların grubundakiler hariç çok az kimse seyahat kıyafetleri kuşanmıştı. Hanımların çoğu şık elbiseler giymişti ve erkeklerin üzerlerinde en güzel tunikleri var gibiydi. Hiçbiri yanında pelerin, çanta, hatta bir çuval bile getirmemişti ama hepsi de bir taşla sahipti. Taşlardan bazıları boyunlarda asılıyken çoğu ellerde sıkıca kavranmıştı.

“Yol açın, yol açın!” Tekchin’in içine daldığı kalabalıktakiler usluca iki yana ayrıldı. Fhrey ileri uzattığı elini bir geminin pruvası gibi kullanarak ruhlar denizini yardı. Gösterdiği sertlikten kimse gocunmuşa benzemedi. Bilakis grubun kararlı tavrı otoriter bir izlenim vermiş olmalıydı, çünkü oradakiler onlara yalvar yakar yanaştılar.

“Bir hata yapıldı,” dedi sürtünüp geçtikleri bir adam. Bedeninden lime lime sarkan yırtık pırtık bir kıyafet giymişti. Diğer çoğu kimsenin aksine bir taşı yoktu. “Burada olmamam gerekirdi. Hastata bile değildim. Ormana gitmiştim...”

İşitme menzilinden çıktılar ve senaryonun devamını öğrenmemek Moya’yı sevindirdi.